

Emeljük fel szavunkat!

Lovas Rezső

A hideg polgárháborúba fokozatosan sodródtunk bele. A mérföldkö az őszi beszéd volt, amely a szónok és hozzá hű hallgatói számára csaknem erkölcsi öngyilkossággal ért fel, és arra készítette a Fideszt, hogy ellenfeléhez való viszonyát az abszolút zérus pontra hűtse. A „haragszom rád” politikát azonban nem könnyű abbahagyni, különösen annak nem, akinek pillanatnyilag kedvez. Az őszi vihar elülte óta a szocialistáknak kedvez, hiszen a külföld számára játszanak, és az 1968-as eszméken nevelkedett európai politikai osztály tagjai között hálás közönségre találnak. A sietős és meggondolatlan törvényhozás pedig kiváló támadási felületeket kínál a haragosoknak.

A nyitott gazdaság és a NATO-hoz, az Európai Unióhoz való tartozásunk folytán természetes, hogy belső konfliktusaink nem maradnak határainkon belül. A kitergetett szennyes kívülről nézve sem túl gusztusos, de mégsem lehet a szőnyeg alá gyömöszölni. Ma már a kormány az ütések többségét kívülről kapja, az ellenzéknek csak mutogatnia kell, hogy hová üssenek. A hideg polgárháború szabályos hidegháborúvá fejlődött. Az egyik oldalon a magyar kormány áll, a másikon pedig egy alkalmi intervenciók koalíció. Fő frontjai a nemzetközi szervezetek termeiben vannak, ám a koalíciót a világsajtó és a nemzetközi médiacirkusz is segíti. Ezek számára kiváló pofozógép vagyunk, ami sajnos valójában nem pofozót, hanem pofozottat jelent. A nagyágyúk sajtóhadjárataival szemben apró portyázásokkal segédcapataink, a „testvéri tankok” is hadba szálltak.

Jó lenne okosan értelmezni a történéseket, de nem könnyű. Vannak, akik úgy látják, hogy a tőkés világuralmának helyreállítása a cél, vannak viszont, akik szerint a nemzetközi antifasiszta népfront támadt fel, és mi vagyunk a fasiszták. Magyar ügyként nézve ugyanezt, úgy vélhetjük, hogy a magyar kormány megbuktatása a cél, mi pedig szabadságharcot folytatunk a kormány védelmében; mások a megdöntöttnek hitt köztársaság érdekében szállnak síkra a Fidesz-kormány önkényuralma ellen. De akármit gondolunk is a hidegháborús lavínáról, éreznünk kell: a ránk mért csapások igazságtalanok, hiszen a vádak jórészt légből kapottak, de legalábbis túlzók. És tudnunk kell: a nemzetközi botrányból csak mi, magyarok húzhatjuk a rövidebbet: mindnyájan.

Nézzünk a külföldi média görbe tükrebe, és lássunk! Félelmetesre torzult ördögpofa néz vissza ránk, és magunk is megijedünk tőle. Ki akar egy ilyen ellenszenves fickóval közösködni? Ez a torzkép sikerrel elszigetel bennünket attól a világtól, amelyhez tudunk szerint tartozunk. Ki akar ellátogatni egy olyan országba, amelyet egy diktatúra árnyékol be? Ki szeretné, hogy rasszista csöcselék húzzon hasznát az ő jelenlétéből? Ki engedi gyermekét egy rendőrállamba barátkozni? Idegenforgalmunk ebbe belerokkan. A kulturális bojkott is elkezdődött már. Aztán ki megy szívesen konferenciázni egy olyan helyre, ahol nap mint nap fasiszta hordák masíroznak az utcán? Egy professzor kollégámnak felajánlották, hogy kimenekítik ebből a bünbarlangból, mint a megfélemlítetteket Gyöngyöspatáról. De ha az a benyomás alakul ki nyugati jóakaróinkban, hogy itt tömegek akarnak menekülni, hamar kihűlhet az együttérzés. Az sem lesz kellemes, ha eláruljuk: mi nem félünk itt. Úgy fognak lesajnálni bennünket, mint a keletről jött gyanús népséget a kommunizmus idején, és ugyanúgy fognak tartani is tőlünk. Áruinkat nem veszik meg, hiszen a kereskedelemből a diktatórikus államnak is haszna van, de lehet, hogy vér tapad hozzájuk: ha esetleg nem emberé, akkor négy mancs fájdalma, szenvedése.

A lejárata eleinte valóban a kormányt célozta, de ma már egyaránt sújtja az egész országot: a kormány híveit éppúgy, mint ellenfeleit. Ne hitegessük magunkat, hogy nekünk ez mindegy. Azt se higgyük, hogy az „annál jobb, minél rosszabb” bolsevik taktikája beválhat.

Nem kétséges, hogy Magyarország előbb-utóbb újra kikerül a közvélemény kovácsainak látóköréből, és éppoly szürkévé válik a szemükben, mint annak előtte. Bajait, példaszerűnek dicsért viselkedését, lázadásait és megalkuvásait éppúgy elfelejtik most is, mint rendszerint. Csakhogy addig olyan károkat szenvedünk el, hogy akár egy évtizedbe telhet, míg valamennyire kiheverjük. Ez ellen mindnyájunknak tennie kellene valamit. A Professzorok Batthyány Körében úgy véljük: minden tetre kész honfitársunknak a népi diplomácia eszközához kell nyúlnia.

Ha a háború a politika folytatása (Clausewitz), akkor a népi diplomácia a félbeszakadt béke folytatása – más eszközökkel. E más eszközök közvetlen személyi kapcsolatokat jelentenek. Majdnem minden magyar családnak élnek külföldön rokonai, majdnem mindenkinek vannak külföldi barátai, majdnem minden szervezetnek (iskolának, egyesületnek) vannak külföldi kapcsolatai – Nyugaton is –, és szinte minden településnek vannak testvértelepülései. Most van itt az ideje a rokonság, a barátság, a partnerség felújításának, a határon átívelő párbeszédnek. Ugyanis a média- és sajtókampány felkeltette az érdeklődést irántunk, és a megrögzött politikai doktrínereket kivéve a külföldiek zöme teljesen tanácstalan, ugyanakkor kíváncsi is. Érzik, hogy valami nem mindennapi dolog történt itt, de nem értik, hogy mi; talán gyanús a számukra, hogy a nekik mutatott felülnézeti kép nem tükrözheti híven a valóságot, és ezért kíváncsiak az alulnézeti képekre, mégha azok töredékesek is.

Hogyan tudnánk ezt a kíváncsiságot a magunk javára kihasználni? Meg kell írunk, el kell mondanunk, mi milyenek látjuk a hazánkat. A világháló, az elektronikus levelezés különösen kitűnő eszközt kínál erre, hiszen egyszerre sok embernek lehet ugyanazt elmondani. A hivatásos politikai intrikusok roszhírünket is nagyrészt ezeken a csatornákon terjesztették el, és rajtunk áll, hogy ezt valamelyest ellensúlyozzuk.

Nem árt persze, ha véleményünket képesek vagyunk idegen nyelveken is kifejteni. Ha ez nem megy könnyen, segíthetnek a mások által írott szövegek. A Professzorok Batthyány Körének honlapján a „Dokumentumok” között idegen nyelvű helyzetértékelések is találhatóak (<http://www.bla.hu/professzorok/index.html>). A Hungarian Review friss számai között rendszerint található általános helyzetelemzés; az ez évi 1. számban például Nick Thorpe-nak, a BBC tudósítójának interjúja olvasható Schöpflin Györggyel, amelyben egyikük sem kerülgeti a kényes kérdéseket (http://www.hungarianreview.com/article/what_is_happening). Ugyanennyit érhet, ha valaki saját szavaival írja le a maga nyomorúságát, esetleg nyelvtanilag nem is tökéletesen, de a hazug általánosításokat kerülve. Hogy lássák a külföldiek is: nem a szexuális kisebbségek sanyarú sorsa, nem a szólásszabadság állítólagos elfojtása, nem az üzleti célú egyházak állami támogatásának megvonása miatt fáj a fejünk, hanem a gazdasági stagnálás veszélye, a felsőoktatás lezülése vagy éppen az ezt ellensúlyozó új, magasabb követelmények miatt; aggódunk a saját eladósodásunk és – igen – az ország adóssága és az országra szórt régművek miatt is.

Fontos nemcsak az, hogy igazat írjunk, hanem olyan dolgokra helyezzük a hangsúlyt, amik könnyen megtapadnak a fejlett világban élők fejében. Például ne hivatkozzunk eleink Európa érdekében hozott áldozataira, mert aligha sikerül őseik nevében hálát kicsiholni belőlük. Lehetőleg ne emlegessük Trianont, mert azonnal a nacionalizmus árnyéka vetül ránk, és fokozza az újságok által velünk szemben elültetett előítéleteket. 1956 már megfelelő támpont, a németek számára pedig az 1989-es határnyitás is. Legfontosabb, hogy a világsajtóban rólunk terjengő rémhíreket tényszerűen cáfoljuk, és tegyük nevetségessé. Megszüntünk-e

tényleg köztársaság lenni? Komolyan korlátozva van-e az Alkotmánybíróság? Megszűnt-e az ellenzéki sajtó szókimondása, amiből a sajtószabadság korlátozását lehetne kiolvasni? Érezzük-e a rettegés légkörét a saját bőrünkön vagy akár zsidó vagy cigány honfitársaink viselkedésében? Igaz-e, hogy a kormány összeborul a szélsőjobboddallal? Hogyan férhetnek össze az erre vonatkozó sokszorosán visszhangzott állítások azzal, hogy a korábbi Fidesz-kormány vezette be a holokauszt-emléknapot, ugyanő kezdeményezte a Holokauszt-emlékközpont létesítését, és a mostani kormány hozta 2011 novemberében azt a határozatot, hogy a 2012-es évet Wallenberg-évnek nyilvánítja? Hogyan lehet a szélsőjobboddallal való szövetséggel vádolni az európai romastratégia kezdeményezőjét? A Fidesz-kormányok tettek legtöbbet a cigányság helyzetének holtpontról való kimozdításáért. A jelenlegi kormány tiltotta be törvényileg a vidéki cigányságot fenyegető gárdamozgalmakat, mert a cigány és nem cigány lakosság együttélését a helyzet élezése nélkül akarja megkönnyíteni.

Legyünk igazságosak és tárgyilagosak vádlóinkkal szemben is. Rosszindulatú badarságoknak adnak ugyan hitelt, de a vádat nem ők találják ki. Nekik legfeljebb annyi a felelősségük benne, hogy szemellenzöt viselnek, és bedőlnek mindenféle hazugságnak. Sajnos azonban a politikát érdekek, nem pedig erkölcsi elvek irányítják. És legyünk jóhiszemű befogadók a „rettenetes” országunkat elhagyni akaró, ám visszazsuppolt kivándorlókkal szemben! És bocsássunk meg az unalomra vágó európai parlamenti képviselőknek is, hiszen nemcsak mi fáradtunk bele az általuk keltett hisztériába, hanem ők is.

Magyar Nemzet, 2012. február 18.